

Arrest

nr. 223 831 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, in zijn hoedanigheid als voogd van de niet begeleide minderjarige X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 maart 2019 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. VERSTRAETEN loco advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, als niet begeleide minderjarige.

De heer F.N. wordt door de Dienst Voogdij als voogd over de verzoekende partij aangesteld.

Op 13 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt verklaard omdat Albanië geklasseerd staat als een veilig land en omdat er onvoldoende werd bewezen dat er

geen beroep kan worden gedaan op de autoriteiten ter plaatse voor de nodige hulp. Tegen voormelde beslissing werd geen hoger beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 januari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 maart 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer F. N. van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, het bevel gegeven2 de genaamde L., K., geboren te Taranë op (...)2001, van nationaliteit Albanië2, verblijvende te (...), 2940 Stabroek, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (is in het bezit van een PP n° xxx, geldig van 19/09/2017 tot 18/09/2027 - binnenkomst 07/2018)

In juli 2018 kwam betrokkene aan in België en bood zich aan op 25/07/2018 bij de Dienst Vreemdelingezaken om een verzoek tot internationale bescherming (verder VIB) in te dienen. Er werd die dag ook een signalementsfiche opgesteld teneinde hem te signaleren aan de Dienst Voogdij zodat er een voogd aangesteld kon worden. Hij kreeg op 26/07/2018 dezelfde voogd toegewezen als deze van zijn broer Ka. (ov.: ...), die reeds in België verbleef. Op 13/11/2018 oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het VIB kennelijk ongegrond was. Albanië staat geklasseerd als een veilig land en er werd onvoldoende bewezen dat er geen beroep kan gedaan worden op de autoriteiten ter plaatse voor de nodige hulp. De voogd is niet in beroep gegaan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De voogd heeft vervolgens op 27/01/2019 een aanvraag ingediend voor de toepassing van de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1971 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarin vraagt hij dit dossier te koppelen aan dat van tweelingbroer Ka. en verwijst dan ook naar de situatie van Ka.. Kl. en Ka. hadden geen gezonde thuissituatie en zagen voor zichzelf geen andere oplossing dan het thuismilieu te verlaten. Hij verwijst naar de familiale problemen (alcoholverslaving vader, agressie, verplicht te werken) die reeds ter sprake kwamen bij Ka.. Kl. wil hier naar school gaan, veilig zijn tot hij voor zichzelf kan zorgen. Hij heeft schrik van vader en wil bij zijn broer zijn. Beiden wonen inmiddels samen en krijgen contextbegeleiding. De voogd verleent bovendien ondersteunende pleegzorg.

Bij de aanvraag voegt de voogd volgende stukken toe: attest van schoolbezoek, kopie paspoort, voogdijaanstelling, conclusie sociaal verslag Fedasil, signalementsfiche+foto.

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 en de bepaling onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werden de voogd en zijn pupil uitgenodigd voor een gehoor bij bureau MINTEH op 07/02/2019.

Tijdens dit gehoor geeft betrokkene inderdaad aan dat de alcoholverslaving van zijn vader de reden was om het land te verlaten en dit in samenspraak met zijn moeder. Met haar inkomen betaalde ze een paspoort voor hem. Ook school volgen was geen evidentie, omdat zowel hij als zijn tweelingbroer verplicht werden om te werken. Uiteindelijk besloot hun moeder om beide broers onder te brengen bij haar eigen broer, hun oom, om de situatie met de vader te vermijden. Nadat Ka. al in België was, kwam

betrokkene weer thuis wonen. Vader kwam steeds bij de oom ruzie maken en de oom kon hem ook niet langer onderhouden. De derde zoon en tevens de oudste van het gezin heeft om bovenstaande redenen het gezin ook vroegtijdig verlaten. Er werd gevraagd hoe betrokkene zijn toekomst ziet bij een eventuele terugkeer naar Albanië: (cfr gehoor dd. 07.02.2019 p14/20) "Ik kan nergens verblijven, ik kan niet bij mijn broer wonen. Als ik terugkeer naar huis dan zijn de problemen er terug. Er is geen werk en als ik werk zijn de lonen heel laag." Wanneer gevraagd werd of betrokkene terug zou kunnen intrekken bij zijn oom antwoordt hij het volgende: "Hij zou het wel willen maar ik zou niet gaan. Als ik een goede scholing krijg zou het in Albanië beter zijn. Maar als ik daar geen toekomst heb dan blijf ik liever hier zonder familie. Gevraagd naar de huidige situatie tussen vader en moeder verklaarde de NBMV het volgende: "Toen ik vertrokken was zijn er nog ruzies geweest tussen hem en moeder. Na een tijd maakten ze geen ruzie meer ook al had hij gedronken. Met hun tweeën maken ze geen ruzie meer. Hij is wel nog gewelddadig tegen anderen.." Gevraagd naar de reactie van de oom toen de tweelingbroers bij hem verbleven: "Toen mijn moeder nog jong was (voor de kinderen) dronk vader niet. Na de kinderen is hij beginnen drinken. Dan is moeder willen vertrekken, maar voor de kinderen heeft ze dat niet gedaan. Ze wou scheiden maar heeft het niet gedaan omwille van de kinderen."

De voogd voegt nog volgende documenten toe: document Agentschap Jongerenwelzijn betreffende de hulpverleningsvraag, attest vzw (...) autonoom wonen.

Inmiddels werden ook de documenten, voorgelegd in het kader van het VIB (bewijs van intrekking van de klacht door de moeder), toegevoegd aan het dossier door de advocaat van betrokkene en zijn broer (zie workflow dd. 08/02/2019).

Vooreerst willen we verwijzen naar het dossier van broer Ka. (ov.: ...) waar in het kader van het onderzoek naar de duurzame oplossing reeds een verzoek tot een family assessment (FA) werd gedaan. Er werd contact opgenomen met de bevoegde dienst te Albanië met de vraag een onderzoek ter plaatse te doen naar de familiale situatie van betrokkene. Na contact met de familie van Ka. en Kl. (er heeft een gesprek plaatsgevonden met de moeder van betrokkene alsook met hun oom B. L.), heeft de Social State Service haar antwoord overgemaakt (zie elektronisch dossier dd. 18/04/2018 - Ambassade/doorgeven van informatie + vertaling). Na de vertaling te hebben ontvangen, werden de resultaten ook overgemaakt aan de voogd op 04/06/2018.

Rekening houdend met bovenstaande, met de verklaringen van betrokkene (en diens broer), met het standpunt van de voogd en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men niet stellen dat er geen andere duurzame oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België.

Immers, conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Albanië en dit in eerste instantie binnen de familiale context. De familie van betrokkene (kerngezin alsook meer uitgebreide familie vader-en moederszijde) is geïdentificeerd en gelokaliseerd, zo blijkt duidelijk uit de resultaten van het FA (cfr. Dossier broer Ka. Ov.... zie elektronisch dossier dd. 18/04/2018 - ambassade doorgeven van informatie + vertaling). Beide jongens hebben telefonisch contact met hun moeder. Het is aan de moeder, in de eerste plaats, om haar verantwoordelijkheid op te nemen voor de zorg en opvang van betrokkene en zijn broer, net zoals dit in het verleden reeds gebeurde, desgevallend met hulp van de familie (oom moederszijde, grootouders). Men kan aannemen dat de familiale situatie niet evident is maar conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind is er op heden geen enkele bevoegde instantie in het land van herkomst die beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden. Bovendien hiermee rekening houdend, betekent dit ook niet dat België automatisch verantwoordelijk zou zijn voor de zorg en opvang van betrokkene en diens broer en dat een verder verblijf in België de enige mogelijke duurzame oplossing is omdat de moeder er niet in zou slagen, met hulp van andere familieleden, hen afdoende te beschermen. Het is nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders zelf om hun zonen te steunen, verder op te voeden en in te staan voor de verdere opvang en verzorging. Deze situatie ontslaat hen geenszins van deze verantwoordelijkheid.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen d.i. de aangekaarte problemen met de vader en de conflictueuze relatie die aan de basis liggen van hun vertrek, en daarnaast de onmogelijkheid van de moeder hen te beschermen, verwijzen we naar de beslissing genomen door het CGVS op 13/11/2018 in

het kader van het VIB. Het veiligheidsaspect en de mogelijkheid beroep te doen op hulp van aanwezige instanties ter plaatse, werd hierbij eveneens uitvoerig gemotiveerd, meer bepaald op pagina 3, waarbij gesteld wordt dat het huidige klimaat in Albanië aangaande huiselijk geweld wel degelijk is veranderd. Hierbij verwijzen wij verder naar rechtspraak van het CGVS waarin zij de nieuwe politiewet in Albanië aanhalen, de reeds 159 opgestarte "child protection units" en de wijziging van de strafwetgeving in functie van bescherming van vrouwen en kinderen. Er wordt duidelijk gesteld dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kan bieden en maatregelen kan nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwetgeving d.d. 15/12/1980. Daarnaast kwam het CGVS in haar beslissing van 19/10/2017 aangaande het ingediende VIB door Ka., tot dezelfde conclusie.

Ook de ambtenaar van de Sociale overheidsdienst, gelast met het onderzoek, wijst in haar verslag duidelijk op het bestaan en de aanwezigheid van diensten en organisaties waarop men kan beroep doen bij een terugkeer van betrokkene: "Samenwerking met de "Eenheid voor de Bescherming van het Kind" in de administratieve eenheid van Kashar indien de minderjarige terugkeert zodat hij gesteund wordt bij zijn inschrijving en bij het volgen van de school op elk moment, en ook bij andere instellingen afhankelijk van zijn noden. " "In het arrondissement van Tirana zijn er organisaties actief zoals "Terra des Hommes", ARSIS, FBSH, "Save de Children", Shkejetc."

Verder verwijzen ze ook op de sterke punten van dit gezin: "De tewerkstelling van de moeder, veilig onderdak. De zeer goeie relatie tussen de moeder en haar drie zonen. De steun van de grootouders langs moederskant voor de kinderen. De tweeling is ondanks de moeilijke situatie in de familie wel regelmatig naar school gegaan en ze waren leerlingen met goeie resultaten op school."

Dat volgens de voogd, betrokkene en zijn broer de werking van deze diensten niet voldoende zou zijn (gezien er geen residentiële opvang kan gegarandeerd worden - zie dossier broer Ka. ov.: ...) is een eenzijdige verklaring niet geargumenteed mits objectieve bewijsvoering en rekening houdend met de nakende meerderjarigheid en de inmiddels opgebouwde maturiteit van beiden, kan men veronderstellen dat de steun hen geboden voldoende zal zijn. Indien betrokkenen (binnenkort meerderjarig) niet wensen terug te keren naar hun ouders, dient er een oplossing te worden gevonden in eigen land. De oudste broer is een familielid, die desondanks dezelfde problemen met de vader niet geëmigreerd is en erin slaagde zijn eigen leven verder uit te bouwen in Albanië.

Daarnaast verwijzen wij bij dit alles nog naar het arrest van de RW 165950 van 08/05/2015 dat o.a. stelt: "Socio- economische overwegingen op zich zijn onvoldoende om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind". Een terugkeer naar Albanië betekent dus geenszins een schending van artikel 3 IVRK. Opnieuw in bovenvermeld arrest stelt de RW dat dit artikel (en haar general comments) niet kan gelezen worden als zijnde "voorop te stellen dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land," Arrest RW165950 van 08/05/2015: "Waar de verzoekende partij nog betoogt dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing gaat zij voorbij aan de eerste paragraaf van deze bepaling dat uitdrukkelijk de gezinshereniging als duurzame oplossing vooropstelt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouder(s) zich legaal bevinden. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio- economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouder(s) in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien". Uit het family assessment uitgevoerd door bureau MINTEH blijkt dat de moeder over een bescheiden inkomen beschikt en zij net als voorheen de zorg en opvang voor haar zonen op zich kan nemen.

Uit de resultaten van het FA blijkt tenslotte dat de moeder wenst dat haar zoon (inmiddels beiden) in België blijft en school volgt. Ook geeft betrokkene zelf aan (zie hierboven) dat indien hij een goede scholing zou krijgen in Albanië, het er beter zou zijn. Maar als hij daar geen toekomst heeft dan blijft hij liever hier zonder familie. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 voorzien niet in een toekenning van een tijdelijk verblijf in België omwille met het oog op het volgen van onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980.

Conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouder(s) en de rest van de familie. Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf hier, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8EVRM gezien hij tot voor zijn komst naar België altijd in Albanië verbleven heeft en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België

niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij zijn ouder(s) of alleen als een zelfstandige jongvolwassene.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 61/14 en 61/18 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 6 (recht op veiligheid) en 7 (recht van leven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van het kind overeenkomstig artikel 24 van het Handvest en van het recht op onderwijs overeenkomstig artikel 14 van het Handvest. De verzoekende partij meent dat er eveneens sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoekende partij de minderjarige dient terug te leiden om de volgende redenen :

[...]

3.1.1.

Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen die gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek waarbij rekening gehouden wordt met het hoger belang van de minderjarige en zijn recht op onderwijs en een veilig leven.

3.1.2.

In de wet worden er drie opties naar voor geschoven als zijnde 'duurzame oplossing'.

"2° duurzame oplossing:

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties; hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet*

(Zie artikel 61/14, 3° Vreemdelingenwet)

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat alle opties evenwaardig zijn.

Uit de wet blijkt niet dat aan één of andere optie de voorkeur dient gegeven te worden, indien er meerdere mogelijkheden zouden zijn.

Met alle omstandigheden van het dossier dient rekening gehouden te worden bij de keuze voor een bepaalde optie.

3.1.3.

De minderjarige zijn verklaringen zijn eenduidig en worden ondersteund door de verklaringen van zijn voogd.

De beschrijving die de minderjarige geeft aangaande zijn familiale situatie in Albanië, gestaafd door de nodige documenten, en de levensomstandigheden aldaar, eveneens gestaafd door algemeen gekende objectieve rapporten, kunnen bezwaarlijk als 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

3.1.4.

Duurzaamheid houdt in:

'met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties

- De verklaringen van de minderjarige tonen aan dat voor hem een dergelijke duurzame oplossing niet is weggelegd in Albanië.*
- De minderjarige heeft geen veilige thuishaven in Albanië;*
- De tweelingsbroer van de minderjarige is aanwezig in België;*
- De minderjarige wordt door zijn vader mishandeld ;*
- De minderjarige moest samen met zijn tweelingbroer gaan werken en mocht niet naar school gaan.*

Bij het bepalen van de 'duurzame oplossing' dient zekerheid te zijn omtrent de duurzaamheid van de oplossing.

Er dienen garanties te zijn voor de opvang en verzorging van de minderjarige.

Bij enige twijfel omtrent de duurzaamheid bij terugkeer naar het thuisland dient geopteerd te worden voor een machtiging tot verblijf.

Het is duidelijk dat er in casu twijfel bestaat omtrent de zorgen die de minderjarige zal krijgen indien hij terugkeert naar Albanië.

Er werd dan ook in het land van herkomst geen effectief onderzoek gedaan.

Er is geen onderzoek gebeurd naar de stand van zaken in het dossier wat in casu wel dient te gebeuren.

3.1.5.

De beslissing stelt dat het feit dat de minderjarige hier verblijft niet noodzakelijk een recht van op verblijf in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet geeft.

Uit de korte schets van de minderjarige en de voogd blijkt dat de minderjarige alhier een stabiel leven heeft.

Hij doet het op school niveau heel erg goed.

De minderjarige heeft hier zijn leven uitgebouwd en wenst aan zijn toekomst te werken.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient te kijken naar een duurzame oplossing voor de minderjarige waarbij duurzaamheid de maatstaf is.

Het leven dat de minderjarige alhier aan het uitbouwen is, kan omschreven worden als duurzaam en met een toekomstperspectief

Het leven dat de minderjarige in Albanië zal tegemoet zien is er één van onzekerheid en onveiligheid.

3.2.

- 3.2.1. Verwijzing naar de Family Assessment van tweelingbroer Ka.

In de bestreden beslissing verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar:

"Vooreerst willen we verwijzen naar het dossier van broer Ka. (ov: ...) waar in het kader van het onderzoek naar de duurzame oplossing reeds een verzoek tot een family assessment (FA) werd gedaan. Er werd contact opgenomen met de bevoegde dienst te Albanië met de vraag een onderzoek ter plaatse te doen naar de familiale situatie van betrokkene. Na contact met de familie van Ka. en Kl. (er heeft een gesprek plaatsgevonden met de moeder van betrokkene alsook met hun oom B. L.), heeft de Social State Service haar antwoord overgemaakt (zie elektronisch dossier dd. 18/04/2018-Ambassade/doorgeven van informatie+ vertaling). Na de vertaling te hebben ontvangen, werden de resultaten ook overgemaakt aan de voogd op 04/06/2018.

Rekening houden met bovenstaande, met de verklaringen van betrokkene (en diens broer), met het standpunt van de voogd en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men niet stellen dat er geen andere duurzame oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België

Verzoekende partij en de minderjarige leiden hieruit af dat in casu er helemaal geen terdege onderzoek werd gevoerd naar de afgelegde verklaringen.

Hoewel beide tweelingbroers om dezelfde redenen het land hebben verlaten, kan het niet door de beugel dat ervoor Kl. geen family assessment (verder FA) werd gehouden.

Het is nog meer verbazend te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiernaar verwijst, gezien de resultaten van het FA van Ka. al op 04/06/2018 werden overgemaakt aan de verzoeker, doch dat Kl. pas in juli 2018 in België toekwam.

Hoe kan de Dienst Vreemdelingenzaken nu verwijzen naar een FA, afgerond in juni 2018, een maand voor de minderjarige in België toekwam.

Dit kan dan ook absoluut niet aanvaard worden.

Hoewel de minderjarige persoonlijk gehoord werd door een administratief medewerker mevrouw D. V.D.V. dd. 07/02/2019, kan het niet aanvaard worden dat er ook niet voor Kl. een FA werd gehouden in Albanië, teneinde zijn verklaringen te staven.

Het is niet omdat er in juni 2018 besloten werd dat uit het FA blijkt dat er geen nood is aan een duurzame oplossing in België, dat de situatie niet kan veranderen.

Er zit een tijdspanne tussen van bijna 8 maanden tussen de resultaten van het FA en het horen van de minderjarige!

De minderjarige is ook teruggekeerd naar zijn ouders, nadat Ka. het land al had verlaten. Dit creëert uiteraard een hele andere situatie en kan ook hele andere gevolgen teweeg hebben gebracht.

De minderjarige heeft ook het recht om een deugdelijk en zorgvuldig onderzoek te krijgen, gebaseerd op zijn eigen verklaringen. Het louter verwijzen naar het dossier van zijn tweelingbroer, kan dan ook niet aanvaard worden.

Verwerende partij laat compleet na om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te doen naar de verklaringen van de minderjarige!

Het komt elke administratieve overheid toe om alle aangegeven elementen in concrete te onderzoeken, ook al betreft dit verklaringen.

Dat zij dit nalaten te doen, enkel en alleen omdat er al een FA in hoofde van Ka. gebeurde, is een manifeste schending van zijn onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht!

Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om alle elementen die worden aangehaald in de aanvraag, degelijk te onderzoeken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit in casu niet gebeurd is.

Artikel 61/18 Vw. is hier nochtans zeer duidelijk over:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."

Conform het artikel 61/18 Vw. is tegenpartij gehouden om een individueel onderzoek te voeren op basis van het geheel van elementen.

Hiermee schiet de verwerende partij tekort in haar onderzoeksverplichting.

Er had op zijn minst kunnen nagegaan worden hoe de concrete omstandigheden eruit zien sinds het vertrek van Ka., en dus een onderzoek te doen naar de momenten dat Kl. alleen aanwezig was daar.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing alvast vernietigd te worden.

3.2.2. De huidige aanvraag verwijst naar het verzoek om internationale bescherming

De verwerende partij stelt onterecht het volgende:

"Met betrekking tot de aangehaalde elementen d.i. de aangekaarte problemen met de vader en de conflictueuze relatie die aan de basis liggen van hun vertrek, en daarnaast de onmogelijkheid van de moeder hen te beschermen, verwijzen we naar de beslissing genomen door het CGVS op 13/11/2018 in het kader van het VIB. Het veiligheidsaspect en de mogelijkheid beroep te doen op hulp van aanwezige instanties ter plaatse, werd hierbij eveneens uitvoerig gemotiveerd, meer bepaald op pagina 3, waarbij gesteld wordt dat het huidige klimaat in Albanië aangaande huiselijk geweld wel degelijk is veranderd. Hierbij verwijzen wij verder naar rechtspraak van het CGVS waarin zij de nieuwe politiewet in Albanië aanhalen, de reeds 159 opgestarte "child protection units" en de wijziging van de strafwetgeving in functie van bescherming van vrouwen en kinderen. Er wordt duidelijk gesteld dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kan bieden en maatregelen kan nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwetgeving dd. 15/12/1980. Daarnaast kwam het CGVS in haar beslissing van 19/10/2017 aangaande het ingediende VIB door Ka., tot dezelfde conclusie."

Een verzoek om internationale bescherming is een procedure die compleet los staat van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen, en dit met goede reden.

Het één heeft niks te maken met het ander!

De verzoekende partij verwijst naar artikel 61/15 Vreemdelingenwet:

" Ongeacht er een andere procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van dit hoofdstuk indienen bij de minister of zijn gemachtigde.

De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten."

De verzoekende partij was aldus vrij om een aanvraag bijzondere verblijfsprocedure in te dienen, ook al was er in het verleden een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Nergens uit de wet blijkt dat er rekening gehouden dient te worden met andere verblijfsprocedures.

De bijzondere verblijfsprocedure is namelijk een onafhankelijke procedure, die geheel losstaat van een eventueel verzoek om internationale bescherming.

Nergens uit de wet blijkt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing, hiermee rekening gehouden dient te worden.

Het kan ook niet zijn, dat als het Commissariaat- Generaal oordeelde dat er geen sprake is van een vrees in hoofde van verzoekende partij, dat dit impliceert dat ook de duurzame oplossing dan automatisch niet in België kan zijn.

Een gegronde vrees voor vervolging is niet hetzelfde als een duurzame oplossing!

Het gaat om twee onafhankelijke procedures, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken niet plots als reden kan aanhalen, dat gezien er door het CGVS geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen, dat dit een reden is om te bepalen dat er geen sprake kan zijn van een duurzame oplossing in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing alle redelijkheid verloren en is allesbehalve zorgvuldig te werk gegaan.

Het evenredigheidsbeginsel stelt echter dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De motivering van de bestreden beslissing laat uitschijnen dat er sprake is van een vooringenomenheid en er dus niet kan worden afgeleid dat de beslissing naar een duurzame oplossing onafhankelijk is genomen.

Dat hieruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig te werk is gegaan.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

- 3.2.3. Nakende meerderjarigheid

De verzoeker en de minderjarige zijn ook ernstig gegriefd door de volgende motivering in de bestreden beslissing:

"Ook de ambtenaar van de Sociale Overheidsdienst, gelast met het onderzoek, wijst in haar verslag duidelijk op het bestaan en de aanwezigheid van diensten en organisaties waarop men kan beroep doen bij een terugkeer van betrokkene: "Samenwerking met de 'Eenheid voor de Bescherming van het Kind' in de administratieve eenheid van Kashar indien de minderjarige terugkeert zodat hij gesteund wordt bij zijn inschrijving en bij het volgen van school op elk moment, en ook bij andere instellingen afhankelijk van zijn noden " "In het arrondissement van Tirana zijn er organisaties actief zoals "Terre des Hommes/, ARSIS, FBSH, "Save the Children", Skej, etc".

Verder verwijzen ze ook naar de sterke punten van dit gezin: "De tewerkstelling van de moeder, veilig onderdak. De zeer goeie relatie tussen de moeder en haar drie zonen. De steun van de grootouders langs moederskant voor de kinderen. De tweeling is ondanks de moeilijke situatie in de familie wel regelmatig naar school gegaan en ze waren leerlingen met goeie resultaten op school.

Dat volgens de voogd, betrokkene en zijn broer de werking van deze diensten niet voldoende zou zijn (gezien geen residentiële opvang kan gegarandeerd worden- zie dossier Kas. ov ...) is een eenzijdige verklaring niet geargumenteed mits objectieve bewijsvoering en rekening houdend met de nakende meerderjarigheid en de inmiddels opgebouwde maturiteit van beiden, kan men veronderstellen dat de steun hen geboden voldoende zal zijn. Indien betrokkenen (binnenkort meerderjarig) niet wensen terug

te keren naar hun ouders, dient er een oplossing te worden gevonden in eigen land. De oudste broer is een familielid die desondanks dezelfde problemen met de vader niet geëmigreerd is en erin slaagde zijn eigen leven verder uit te bouwen in Albanië."

Hiermee kunnen de verzoeker en de minderjarige niet mee akkoord gaan.

Het gaat hier in casu om een bijzondere verblijfsprocedure voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen.

De nakende meerderjarigheid mag aldus geen enkele rol spelen in de beoordeling van hun beslissing, als zij op het moment van hun aanvraag nog steeds minderjarig zijn.

Het lijkt erop dat verwerende partij gewoon gewacht heeft op de nakende meerderjarigheid, en zij aldus kunnen stellen dat zij geen nood meer hebben een aan duurzame oplossing als minderjarige.

- 3.2.4. Gehoor gehouden door een andere medewerker van DVZ

De bestreden beslissing werd genomen door attaché mevrouw S. D..

In de rand wenst de verzoeker dan ook op te merken, dat de tweelingbroer van minderjarige, Ka., een jaar eerder werd gehoord, door dezelfde dossierbehandelaar als diegene die de beslissing heeft genomen zijnde de attaché mevrouw S. D..

Evenwel werd Kl. gehoord door een andere dossierbehandelaar dan zijn broer Ka., een jaar later. Kl. werd gehoord door de administratief medewerker mevrouw D. V.D.V..

De bestreden beslissing werd evenwel genomen door attaché mevrouw S. D. die het gehoor van Kl. niet afgenomen heeft!

De vraag kan zich aldus gesteld worden, hoe zorgvuldig het onderzoek voor Kl. werd gevoerd, gelet op het vaststaand feit dat er in zijn dossier een beslissing werd genomen door de attaché mevrouw S. D., die hem nooit gehoord heeft.

Opnieuw toont dit echter de onzorgvuldige benadering van het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden wegens gebrek aan zorgvuldig onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

- 3.2.5. Toegang tot onderwijs - het recht op scholing - zie het art. 14 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt het volgende :

"1. Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.

2. Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.

3. De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen."

De minderjarige heeft in België wel toegang tot school en kan hier ook ononderbroken en haast onvoorwaardelijk schoollopen.

Ondertussen spreekt hij al Nederlands en heeft hij een sociale netwerk opgebouwd hier.

De minderjarige vraagt evident dat er eerst een grondig onderzoek wordt gevoerd in zijn land van herkomst. Het onderwijs is in tegenstelling tot hetgeen de verweerster beweert, ontoegankelijk. Dit heeft te maken met de problemen met zijn vader, die hem dit verbiedt.

Het zijn de ouders van de minderjarige die hem moeten opvoeden, maar zoals uit de verklaringen van de minderjarige blijkt, wringt daar net het schoentje.

De minderjarige heeft geen adequate steun van zijn ouders.

Dit behelst een schending van artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU.

3.3.

Het zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ontgaan dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf verwezen wordt naar het Kinderrechtenverdrag.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan derhalve niet inroepen dat het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft.

Zij maakt er immers zelf toepassing van.

In het geval de Dienst Vreemdelingenzaken alsnog zou stellen dat dit Kinderrechtenverdrag niet rechtstreeks doorwerkt, verwijst de verzoekende partij naar de bepalingen van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, meer bepaald in artikel 24 ervan die wel rechtstreeks doorwerken.

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

3.4.

Het hoger belang van het kind dient door de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek getoetst te worden. Hieromtrent stelt het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag :

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen

Het artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Zoals reeds hoger opgemerkt hangt dit onlosmakelijk verbonden met de rechten van het kind zoals gewaarborgd in artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist"

De duurzame oplossing dient bijgevolg overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind dienen worden gerespecteerd.

"Het fundamenteel principe van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (I.V.R.K.) van 20 november 1989 is dat voor alle beslissingen met betrekking tot kinderen, van welke instantie zij ook mogen uitgaan, « het hoger belang van het kind de eerste overweging vormt». Ofschoon dit principe niet in het I. V.R.K. wordt gedefinieerd, moet het worden geïnterpreteerd als een algemeen rechtsprincipe dat moet worden toegepast op elke beslissing die wordt genomen met betrekking tot N.B.M.V."

(Zie Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005)

Om dit hoger belang concreet te toetsen, moet er volgens de VN Kinderrechtencomité een best interest assesment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Het gaat hier om de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dat expliciet stelt dat er een 'best interest assessment' dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient dergelijke richtlijnen op te volgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hierbij de verschillende elementen na : de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van de familiale banden, de zorg, de bescherming en ontwikkeling van het kind, de kwetsbaarheid, het recht op gezondheid en het recht op onderwijs).

In de rand hiervan zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens willen opmerken dat de Dienst Vreemdelingenzaken, de dienst MINTEH zich aan deze richtlijnen wenst te conformeren.

De dienst MINTEH verzoekt in de aanvraagformulieren die zij ter beschikking stelt om de 'best interests elements' te omschrijven.

Het aanvraagformulier dat door de voogd dient ingevuld te worden bevat inderdaad volgende rubriek:

"Best Interests Elements - de huidige situatie van de NBMV

- Actuele opvangsituatie
- Huidige situatie van de ouders / familie
- Contacten tussen de voogd en de ouders /familie
- Contacten tussen de NBMV en de ouders/familie (behoud of herstel van de relaties)
- Mening van de ouders/de familie/ het onthaalgezin in België
- Mening van de NBMV
- Bescherming en veiligheid van de NBMV in België
- Bijzondere kwetsbaarheden
- Scholing
- Fysieke en mentale gezondheid"

De voogd heeft dit inderdaad gedaan.

De voogd verwees in de aanvraag van KI. dat hierbij nuttig verwezen kan worden naar de best interests zoals omschreven in de aanvraag van de tweelingsbroer Ka..

- "Actuele opvangsituatie

1) Verblijfsrechtelijk: De minderjarige beschikt over een immatriculatie-attest A, geldig tot 04/02/2019.

2) Status dossier Vlaamse gemeenschap:

Ka. heeft toegang gekregen tot jeugdzorg Vlaanderen en werd erkend voor (onder andere) contextbegeleiding alleen wonen,

Ka. heeft voor deze begeleiding een prior status gekregen in de maand augustus 2018.

De begeleiding werd opgestart door (...) VZW contextbegeleiding op 24/10/2018

3) Woonst:

Ka. heeft het asielcentrum verlaten en woont autonoom in de gemeente Stabroek, aan de (...).

De inschrijving in de gemeente is gerealiseerd.

Het appartement is vlak bij de woonst van de voogd (150 m).

De contextbegeleiding begeleidt en controleert de jongere wekelijks

Als voogd neem ik de jongere continu onder mijn hoede. De voogd wenst deze vorm van ondersteuning te continueren.

- Huidige situatie van de ouders / familie:

Ka. L. heeft een vader, moeder en 2 broers. 1 oudere broer en een tweelingbroer Kl.. Het gezin kende ernstig intrafamiliaal geweld. Vader heeft een ernstige alcoholverslaving en schrikt er niet voor terug om geweld te plegen op zijn familie. Na een ernstige verwonding van de oudere broer, met hospitalisatie tot gevolg, heeft de moeder de 2 jongere broers uit huis gehaald en ondergebracht bij de oom (broer van de moeder). Moeder heeft toen klacht ingediend bij de politie maar onder dwang heeft zij die klacht weer ingetrokken.

De oudste zoon is niet meer teruggekeerd naar het gezin en heeft huurt een appartement met andere jongens.

De vader van de minderjarige wou de minderjarige kinderen terug in huis halen maar verplichte hen om te gaan werken. Vader gebruikte het verdiende geld om te gaan drinken. Mama heeft werk maar zij betaalt de schulden. Het gezin heeft geen eigendom.

Moeder slaagt er niet

In het kader van de procedure overeenkomstig art. 61/15 van de Vreemdelingenwet werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een antwoord van de "Social State Service" ontvangen. Dit antwoord met betrekking tot de situatie van de familie was als volgt:

"Voorname dienst heeft een gesprek gehad met de moeder van betrokkene (N. L. - tel. ...) en met diens oom (B. L.).

Adres van de familie: D.-K. (vader, moeder, broer Kl.). Grootouders vaderzijde wonen eveneens in Domje. Grootouders moederszijde wonen in Sauk.

Broer F. verblijft in Kosovo. Hij werkt er occasioneel, samen met enkele vrienden en ze delen er een huurwoning. Hij voorziet in zijn eigen levensonderhoud.

Vader is niet tewerkgesteld, moeder werkt in een aluminiumfabriek (inkomsten: maandelijks 20.000 LeJ<). Verder zijn er geen andere inkomsten; de familie heeft het moeilijk om te voorzien in de basisnoden. Zo wordt kledij 2de hands geschonken.

Kl. zit in het eerste middelbaar.

De familieleden zijn in goede gezondheid.

De woning (bestaande uit een verdieping met tuin) is hun eigendom, zit in een legalisatieproces. Ze wonen er sinds 10 jaar. Gemiddelde fysieke en hygiënische condities.

Betrokkene heeft de verplichte 9 leerjaren school "Vaidin Lama" Domje afgewerkt. Hij was een leerling met goede resultaten.

Tijdens een gesprek met de moeder; bevestigt zij de verklaringen van betrokkene (mbt de reden van migratie, problemen met de vader (alcohol, verplicht werken, fysiek geweld),...).

"Zoals hierboven beschreven heeft de minderjarige uit eigen wil Albanië verlaten voor een beter leven.

De reden van vertrek was het fysiek geweld dat de vader op hem uitoefende en ook de uitbuiting van de minderjarige om te gaan werken

Moeder ziet zichzelf machteloos om haar familiesituatie te veranderen. Zij durft geen klacht indienen bij de politie tegen de vader omdat hij haar bedreigd heeft met haar leven. Zij is op de hoogte dat betrokkene zich in België bevindt in een centrum. Betrokkene wil niet terugkeren en moeder wenst dat hij hier zou verblijven en naar school gaat. De reiskosten zijn door haarzelf bekostigd en een deel door betrokkene zelf; Moeder heeft ook geholpen om hem een PP te bezorgen. Er is dagelijks contact tussen betrokkene, diens moeder en broer.

Ze is niet akkoord dat hij zou terugkeren maar indien hij zou terugkeren is zij bereid hem op te vangen en daarna zal zij hem naar haar ouders sturen en zorgen dat hij naar school gaat. Ze zegt dat ze ook zou willen dat de tweelingbroer vertrekt uit Albanië omwille van de vermelde redenen." Het drankmisbruik van de vader is ontspoord. De vader stookt zijn sterke drank nu zelf.

- Contacten tussen de NBMV en de ouders /familie (behoud of herstel van de relaties):

- Er is geen contact met de vader.

- Er is wel contact met de moeder.

- De tweelingsbroer Kl. is ook in België

Sinds 1 juli is de tweelingbroer van Ka. ook in België aangekomen.

Sinds 23 december wonen zij effectief samen op het appartement van Ka..

In augustus is Ka. tweelingbroer, Kl., aangekomen in het opvangcentrum voor asielzoekers. Dit was een grote verrassing.

Ka. was klaar om alleen te gaan wonen, maar door de komst van de broer werd er besloten om langer in het centrum te blijven.

Het is heel duidelijk dat Ka. zich verantwoordelijk voelt voor zijn broer.

In de positieve zin wilt hij Kl. alles aanleren.

In augustus zijn hij en zijn broer mee op kamp gegaan, waar ze zich allebei als hulpvaardige, sociale, ondernemende en enthousiaste jongens hebben getoond.

- Mening van de ouders /de familie / het onthaalgezin in België

Uit het onderzoek is gebleken dat de moeder niet wilt dat de minderjarige naar Albanië komt. Mening van het kind

De minderjarige wil voluit inzetten op zijn opleiding. Hij is gekant tegen een terugkeer naar Albanië. Hij is dan ook heel blij dat hij kansen krijgt om zijn scholing verder te zetten en samen te wonen met zijn tweelingsbroer.

Hij heeft geen goede herinneringen aan Albanië en vreest voor zijn veiligheid.

- Bescherming en veiligheid van de NBMV in België De minderjarige kan in België veiligheid en bescherming genieten.

- Bijzondere kwetsbaarheden:

De minderjarige is positief ingesteld doch heeft een beïnvloedbare geest.

Scholing

De minderjarige is intelligent. Hij behaalde de score 2.2 Nederlands en spreekt en verstaat perfect Nederlands.

Hij is niet alleen een goede student; hij toont ook inzet.

Sinds januari 2018 zat hij in de schakelklas. Het 2-jarig parcours kon worden afgelegd op 10 maanden tijd! Hij behaalde diploma Nederlands niveau 2.2.

Hij werd ingeschreven in het regulier onderwijs TSO, 2de graad, aan de (...) school te EKEREN, jaar 4STW.

Met betrekking tot het rapport over het 1e trimester : niettegenstaande de moeilijk leefomstandigheden en beperkte studiemogelijkheden in het asielcentrum slaagt Ka. erin om de klas 4STW goed te volgen. Hij heeft een mooi rapport met slechts 1 onvoldoende, dit voor de Franse taal. Hierin mag erkend worden dat er een achterstand was van 4 jaar. Wellicht zal hij die nog kunnen inhalen in het 2e trimester.

Hij etaleert goed gedrag, een positieve ingesteldheid en sociale vaardigheid in de omgang met de andere leerlingen. Dit wordt ook vermeld door de klastitularis.

- Fysieke en mentale gezondheid

Sinds hij in België is, is hij op mentaal vlak opengebloeid. De gezondheidstoestand van de jongere, is gezond naar geest en lichaam.

Via de school heeft Ka. bovendien een rijke vriendenkring ontwikkeld met andere jongeren in de regio.

De positieve ingesteldheid blijkt uit de diverse positieve evaluaties.

- Asielcentrum: het sociaal rapport van Ka. is positief over de hele lijn;
- Okan school Antwerpen : zowel op intellectueel als sociaal plan een uitstekend rapport;
- Gerechtelijk politieel: geen zaken aanhangig;
- School: ook hier wordt Ka. positief ervaren.

Voorstel van duurzame oplossing in het hoger belang van het kind

Standpunt van de voogd m.b.t. de duurzame oplossing:

- Gezinshereniging:

a) Volgens de evaluator is de situatie binnen de familie conflictueus.

Als sterke punten waren er volgende de evaluator: de tewerkstelling van de moeder, het veilig onderdak, de goeie relatie tussen de moeder en haar 3 zonen, de steun van de grootouders langs moederskant voor de kinderen, de tweeling zou ondanks de moeilijke situatie regelmatig naar school gegaan zijn, ze waren leerlingen met goede resultaten.

b) Als voogd meen ik hieromtrent het volgende:

Een gezinshereniging lijkt tegenaangewezen. Ka. heeft meermaals aangegeven dat hij omwille van de thuissituatie en zijn vader, Albanië verlaten heeft.

De conflictueuze situatie kan niet ernstig ontkend worden. Dit blijkt ook uit het verslag dat door de Dienst Vreemdelingenzaken vanuit Albanië ontvangen werd.

De moeder bevestigt de verklaringen van de minderjarige zijnde de reden van migratie, de problemen met de vader (alcohol, verplicht werken, fysiek geweld). De veiligheid is dus niet gewaarborgd. De moeder stelt dat zij zichzelf machteloos ziet om haar familiesituatie te veranderen. De moeder wenst dat de minderjarige in België zou blijven en naar school gaan. Ze is niet akkoord dat hij zou terugkeren. Zelfs in het geval hij wel zou terugkeren zou hij niet bij de ouders terecht kunnen maar zou zij de minderjarige doorsturen. Een gezinshereniging met de ouders is bijgevolg uitgesloten.

- *Terugkeer naar het land van herkomst:*

De veiligheid van de minderjarige is niet gegarandeerd. Zijn mentale en fysieke ontwikkeling zullen niet gegarandeerd zijn. Een duurzame oplossing is er niet in Albanië. Externe opvang lenigt enkel tijdelijke nood. Bij een terugkeer zal hij onvermogen zijn. Hij zal zonder diploma zijn en geen ernstige werkmogelijkheid hebben. Ka. en zijn broer hebben 3 jaar kunnen overleven (13 tot 16 j) omdat ze ondergebracht werden in het gezin van de broer van de mama, waar ook de ouders van de mama (hun grootouders) leven. De aanleiding tot de vlucht was enerzijds de onmogelijkheid van de nonkel om de jongeren nog verder op te vangen, en anderzijds de constatactie dat de jongeren ouder wordende, daar opgeëist werden door de vader om te werken.

- *Machtiging tot verblijf in België, rekening houdend met de door de wet voorziene bepalingen*

Als voogd meen ik dat een duurzame oplossing in België mag voorgesteld worden. Ka. is een zeer plichtsbewuste jongen, die iets wilt maken van zijn leven. Hij gaat elke dag naar school (het reguliere nu), studeert hard en zoekt positieve contacten op, zowel met de begeleiding als met mij als voogd. De minderjarige is een heel intelligente jongen. Om die reden hoeven de goede resultaten op zich niet te verbazen. De minderjarige heeft in België de kans gekregen om verder te studeren terwijl hij die kans niet zou gekregen hebben van zijn vader. Gezien de intellectuele vermogens van Ka. (en ook zijn tweelingbroer) en zijn goede inschakeling in het vierdejaar TSO regulier onderwijs in België laat het zich voorzien dat hij binnen 2 jaar een diploma middelbare school zal halen. Dit levert goede vooruitzichten voor werk, inkomsten en dus autonomie. Het sociaal kader waarbinnen Ka. momenteel leeft is een hoogstaand en positief kader en kan voor de hele duur van zijn studies gecontinueerd worden. Ka. bouwt een eigen netwerk uit van goede vrienden en kan beroep doen op het ruime netwerk dat ikzelf heb. Als voogd wens ik deze begeleiding en omkadering ook verder te zetten na het einde van mijn opdracht als voogd op 27/6/2019. Gezien de goede perspectieven, gezien de uitermate goede kennis van het Nederlands, gezien de positieve evolutie, gezien de aanwezigheid van zijn tweelingsbroer Kl., gezien de omkaderende zorg, gezien het beschikbare netwerk, gezien de onmogelijkheid om de veiligheid te garanderen bij terugkeer, meen ik als voogd dat de duurzame oplossing momenteel in België ligt."

De motivering in de bestreden beslissing omtrent de afweging van de best interests en het duurzaam voorstel is niet afdoende.

Effectief, uit de bestreden beslissing valt immers niet af te leiden hoe de Dienst Vreemdelingenzaken een draagkrachtige en correcte afweging maakte van de best interests en het duurzaam voorstel dat de verzoeker voor zijn minderjarige formuleerde. De motivering is te vaag en niet pertinent in zijn motieven.

In de bestreden beslissing wordt hierdoor op onafdoende wijze rekening gehouden met de rechten van het kind zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag:

- *Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.*
- *Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.*
- *Kinderen hebben recht op onderwijs.*

Het terugsturen van de minderjarige naar zijn land van herkomst doorbreekt de stabiliteit in het leven van het minderjarige kind, stabiliteit die de minderjarige eindelijk terug gevonden heeft in België.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of de hierboven vermelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist verder een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van zijn keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de verzoekende partij op 27 januari 2019 indiende met toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet definieert de “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en*

zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;"

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet luidt:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."

Artikel 61/19 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1

Indien de duurzame oplossing niet kon worden bepaald bezorgt de voogd, één maand vóór de vervalddag van de geldigheidsduur van het verblijfsdocument, aan de minister of diens gemachtigde systematisch alle bewijskrachtige gegevens en documenten die betrekking hebben op het voorstel voor een duurzame oplossing, dat wordt ingediend op basis van artikel 11, § 1, van titel XIII, Hoofdstuk VI, "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002. De bewijskrachtige gegevens en documenten die moeten worden overgelegd zijn:

1° het voorstel voor een duurzame oplossing;

2° de gezinssituatie van de NBMV;

3° elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is;

4° het bewijs van regelmatig schoolbezoek.

§ 2

In functie van de bewijskrachtige elementen en documenten die aan hem worden overgezonden kan de minister of diens gemachtigde beslissen om over te gaan tot een nieuw verhoor van de NBMV, die door zijn voogd begeleid wordt.

Indien de duurzame oplossing nog steeds niet kan worden bepaald geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om het verblijfsdocument dat aan de NBMV werd afgegeven te verlengen met zes maanden."

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;

- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *"de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is*

gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.” Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: “Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.” Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

In dit verband kan eveneens worden gewezen op artikel 74/16, § 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

In de bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet gesteld dat de minderjarige langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dit wordt niet betwist.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing, met toepassing van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet besloten dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België is en wordt een terugkeer naar Albanië vooropgesteld, alwaar verzoekende partij kan worden herenigd met haar ouders en familie, alsook alwaar desgevallend beroep kan worden gedaan op de ondersteuning van de lokale autoriteiten en diensten. Verzoekende partij betwist dat de duurzame oplossing gelegen is in een terugkeer naar Albanië. Zij verwijst naar haar eigen verklaringen en voorgelegde stavingsstukken.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing, meent de verwerende partij dat nog steeds de mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in Albanië en dit in de eerste plaats binnen familiale context. Zij wijst erop dat de familie geïdentificeerd en gelokaliseerd is, dat de verzoekende partij ook telefonisch contact heeft met de moeder. De verwerende partij wijst erop dat het in de eerste plaats aan de moeder is om haar verantwoordelijkheid op te nemen voor de zorg en opvang van de verzoekende partij, desgevallend met hulp van de familie, zoals ook reeds gebeurde in het verleden. Zij wijst er eveneens op dat geen bevoegde instantie heeft beslist dat een scheiding tussen ouder en kind dient opgelegd te worden. Volgens de verwerende partij is België dan ook niet automatisch verantwoordelijk voor de zorg en opvang en is een verder verblijf in België niet de enige duurzame oplossing omdat de moeder er niet in zou slagen met hulp van andere familieleden haar zoon afdoende te beschermen.

Betreffende de conflictueuze relatie met de vader en de onmogelijkheid van de moeder de verzoekende partij te beschermen, wordt gewezen naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) waar uitvoerig gemotiveerd werd over het veiligheidsaspect en de mogelijkheid om beroep te doen op hulp van de aanwezige instanties *“waarbij gesteld wordt dat het huidige klimaat in Albanië aangaande huiselijk geweld wel degelijk is veranderd. Hierbij verwijzen wij verder naar rechtspraak van het CGVS waarin zij de nieuwe politiewet in Albanië aanhalen, de reeds 159 opgestarte “child protection units” en de wijziging van de strafwetgeving in functie van bescherming van vrouwen en kinderen.”* Er wordt duidelijk gesteld dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen kunnen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en dat het CGVS tot dezelfde conclusie kwam betreffende het door haar tweelingbroer ingediende verzoek om internationale bescherming. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat ook de ambtenaar van de sociale overheidsdienst in haar verslag duidelijk wijst op het bestaan en de aanwezigheid van diensten en organisaties waarop beroep kan gedaan worden *“Samenwerking met de “Eenheid voor de Bescherming van het Kind” in de administratieve eenheid van Kashar indien de minderjarige terugkeert zodat hij gesteund wordt bij zijn inschrijving en bij het volgen van de school op elk moment, en ook bij andere instellingen afhankelijk van zijn noden. “in het arrondissement van Tirana zijn er organisaties actief zoals “Terre des Hommes”, ARSIS, FBSH, “Save de Children”, Shkej etc.”* en dat zij ook wijst op de sterke punten van het gezin: *“De tewerkstelling van de moeder, veilig onderdak. De zeer goeie relatie tussen de moeder en haar drie zonen. De steun van de grootouders langs moederskant voor de kinderen. De tweeling is ondanks de moeilijke situatie in de familie wel regelmatig naar school gegaan en ze waren leerlingen met goeie resultaten op school.”* De verklaring van de voogd dat de werking van de genoemde diensten niet voldoende zou zijn gezien er geen residentiële opvang kan gegarandeerd worden is volgens de verwerende partij een eenzijdige verklaring die niet geargumenteed is met objectieve bewijsvoering. Na een analyse van al deze elementen in het dossier en rekening houdend met de nakende meerderjarigheid en de inmiddels opgebouwde maturiteit, wordt geoordeeld dat de geboden steun (in het land van herkomst), voldoende zal zijn. Er wordt gesteld dat indien de verzoekende partij, die binnenkort meerderjarig is, niet wenst terug te keren naar de ouders, er een oplossing dient gevonden te worden in eigen land, dat de oudste broer een familielid is die ondanks dezelfde problemen met de vader niet geëmigreerd is en erin slaagde een eigen leven verder uit te bouwen in Albanië. Uit deze overwegingen blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat een duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op een hereniging met de ouder(s) of met het oog op een zelfstandig bestaan met geboden steun van de moeder, oom, grootouders en de aanwezige diensten en organisaties. De verwerende partij stelt dat uit de uitgevoerde Family Assessment (hierna: het FA) door het bureau MINTEH blijkt dat de moeder over een bescheiden inkomen beschikt en zij net als voorheen de zorg en opvang voor haar zonen op zich kan nemen.

Betreffende de wens van de moeder dat de verzoekende partij in België blijft en school volgt alsook de stelling van de voogd dat de duurzame oplossing in België ligt, minstens tot zij na de studies als volwassene in staat is om voor zichzelf te zorgen en op te komen, oordeelt de verwerende partij dat de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet niet voorzien in een toekenning van tijdelijk verblijf in België met het oog op volgen van onderwijs, dat hiertoe andere procedures in de wet zijn voorzien.

De verwerende partij besluit dat conform artikel 61/18 van de vreemdelingenwet de duurzame oplossing niet in België ligt en dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst waar de verzoekende partij kan herenigd worden met haar ouder(s) en de rest van de familie vooropgesteld wordt. De verwerende partij wijst er nog op dat gelet op de leeftijd van de verzoekende partij en de beperkte duur van haar verblijf in het Rijk, een terugkeer naar het herkomstland geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM gezien zij tot voor haar komst naar België altijd in Albanië heeft verbleven en het gezins- en privéleven opgebouwd in België tot nog toe niet opweegt tegen datgene wat zij kan verderzetten bij haar ouder(s) of alleen als zelfstandige jongvolwassene. Tot slot wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in het kader van een vrijwillige terugkeer steeds beroep kan doen op verschillende programma's van terugkeer en re-integratie, dat in dit geval en op basis van het terugkeerdossier, de bijlage 38, kan verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

De verwerende partij ziet dus nog steeds een duurzame oplossing in een hereniging van de verzoekende partij met haar gezin, en dan vooral met haar moeder, met ondersteuning van de overige familieleden zoals haar oom en haar grootouders in Albanië – waarbij in geval van eventuele problemen beroep kan worden gedaan op de Albanese autoriteiten – en met steun van de aanwezige diensten en

organisaties waarop beroep kan gedaan worden. De bestreden beslissing strekt er dan ook toe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land waar de ouder(s) en de oom en grootouders van de verzoekende partij wonen en leven. De verzoekende partij ziet het anders, meent dat haar familiale situatie in Albanië, zoals blijkt uit haar eenduidige verklaringen en de verklaringen van de voogd, alsook gestaafd door de nodige documenten, en de levensomstandigheden aldaar, gestaafd door algemeen bekende rapporten, bezwaarlijk als een duurzame oplossing kan beschouwd worden en ziet een duurzame oplossing voor haar in België omwille van een stabiele leefomgeving, haar recht om zichzelf te ontplooien en te ontwikkelen en haar recht op onderwijs.

De verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat de verwerende partij, in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke bepalingen, heeft geoordeeld dat een duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar Albanië waar de verzoekende partij kan herenigd worden met haar moeder en de rest van de familie en aldus dat het niet in het belang is van de verzoekende partij om te worden gescheiden van haar moeder en haar familieleden. De vage beschouwingen van de verzoekende partij geven te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verwerende partij, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij voorts dat de drie opties inzake de duurzame oplossing evenwaardig zijn en dat er geen voorkeur mag worden gegeven aan één of andere optie indien er meerdere mogelijkheden zijn. De Raad wijst echter op hetgeen wordt bepaald in artikel 61/17 van de vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt vastgelegd dat er voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind. Het betoog van de verzoekende partij kan aldus niet zonder meer worden gevolgd. Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd omdat zij oordeelde dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar de verzoekende partij kan worden herenigd met haar moeder en andere familieleden. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ertoe strekt de eenheid van het gezin te vrijwaren, principe waarnaar artikel 61/17 van de vreemdelingenwet verwijst.

De verzoekende partij kan wel worden bijgetreden in haar betoog dat met alle omstandigheden van het dossier rekening dient te worden gehouden bij de keuze voor een bepaalde optie. Zij blijft evenwel in gebreke te verduidelijken met welk concreet gegeven zoals dit voorlag in het kader van de aanvraag bij het nemen van de bestreden beslissing dan ten onrechte geen rekening is gehouden.

De verzoekende partij meent dat haar verklaringen aantonen dat voor haar geen duurzame oplossing is weggelegd in Albanië. Zij betoogt dat zij geen veilige thuishaven heeft in Albanië en dat zij door haar vader wordt mishandeld, dat zij samen met haar broer moest gaan werken en niet mocht naar school gaan. Door het enkel herhalen van haar verklaringen en de verklaringen afgelegd in het kader van het onderzoek naar een duurzame oplossing door de verwerende partij, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat wordt gewezen op de verantwoordelijkheid van de moeder voor de zorg en opvang, desgevallend met hulp van de familie, zoals ook reeds in het verleden gebeurde, op het feit dat geen bevoegde instantie heeft beslist dat een scheiding tussen ouder en kind dient opgelegd te worden, op de beslissing van het CGVS waar uitvoerig gemotiveerd werd over het veiligheidsaspect en de mogelijkheid om beroep te doen op hulp van de aanwezige instanties *"waarbij gesteld wordt dat het huidige klimaat in Albanië aangaande huiselijk geweld wel degelijk is veranderd. Hierbij verwijzen wij verder naar rechtspraak van het CGVS waarin zij de nieuwe politiewet in Albanië aanhalen, de reeds 159 opgestarte "child protection units" en de wijziging van de strafwetgeving in functie van bescherming van vrouwen en kinderen."*, op het feit dat duidelijk wordt gesteld dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen kunnen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, dat het CGVS tot dezelfde conclusie kwam betreffende het door haar tweelingbroer ingediende verzoek om internationale bescherming alsook op het feit dat de ambtenaar van de sociale overheidsdienst in haar verslag duidelijk wijst op het bestaan en de aanwezigheid van diensten en organisaties waarop beroep kan gedaan worden *"Samenwerking met de "Eenheid voor de Bescherming van het Kind" in de administratieve eenheid van Kashar indien de minderjarige terugkeert zodat hij gesteund wordt bij zijn inschrijving en bij het volgen van de school op elk moment, en ook bij andere instellingen afhankelijk van zijn noden."* *"in het arrondissement van Tirana zijn er organisaties actief zoals "Terre des Hommes", ARSIS, FBSH, "Save de Children", Shkej etc."* en op de sterke punten van het gezin: *"De tewerkstelling van de moeder, veilig onderdak. De zeer goeie relatie tussen de moeder*

en haar drie zonen. De steun van de grootouders langs moederskant voor de kinderen. De tweeling is ondanks de moeilijke situatie in de familie wel regelmatig naar school gegaan en ze waren leerlingen met goeie resultaten op school."

Verzoekende partij betoogt dat geheel ten onrechte wordt verwezen naar het Family Assessment (FA) van haar tweelingbroer waardoor er geen terdege onderzoek werd gevoerd naar haar afgelegde verklaringen. Bovendien werden de resultaten van het FA van haar tweelingbroer op 4 juni 2018 overgemaakt terwijl verzoekende partij pas in juli 2018 in België toekwam. Er zit een tijdspanne tussen van 8 maanden tussen de resultaten van het FA en het horen van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dat dit een manifeste schending is van de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verzocht om haar dossier te koppelen aan het dossier van haar tweelingbroer. Dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij exact dezelfde omstandigheden aanhalen als haar tweelingbroer. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder zich voor de beoordeling van de familiale situatie in het land van herkomst steunt op het onderzoek dat reeds in juni 2018 werd uitgevoerd voor de tweelingbroer. Beiden kenden immers een zelfde familiale situatie in hun land van herkomst. Evenmin is het kennelijk onredelijk beroep te doen op de resultaten van het FA, ook al dateren deze van voor de komst van verzoekende partij naar België, nu zij niet aantoonst dat de familiale situatie ondertussen belangrijke wijzigingen heeft ondergaan waardoor de bevindingen van het reeds eerder uitgevoerde onderzoek niet langer actueel zouden zijn.

Waar verzoekende partij meent dat er geen individueel onderzoek is gevoerd, kan zij evenmin worden gevolgd. Voor de beoordeling van de familiale situatie in het land van herkomst vermocht de gemachtigde van de minister zich, gelet op de eigen verklaringen van de verzoekende partij die identiek zijn aan de verklaringen van de tweelingbroer, wel degelijk steunen op de FA dewelke voor de tweelingbroer werd uitgevoerd.

Verzoekende partij stelt vervolgens dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd verwezen naar haar verzoek om internationale bescherming aangezien deze procedure compleet losstaat van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen. Het één heeft niks te maken met het ander. Een gegronde vrees voor vervolging is niet hetzelfde als een duurzame oplossing.

Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de procedure tot internationale bescherming volledig losstaat van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dat de voogd conform artikel 61/15 van de vreemdelingenwet vrij was om een aanvraag bijzondere verblijfsprocedure in te dienen, ook al was er in het verleden een verzoek om internationale bescherming ingediend, stelt de Raad vast dat, hoewel uit de wetgeving niet blijkt dat er bij de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige rekening dient gehouden te worden met het verzoek tot internationale bescherming, uit de wetgeving ook geenszins blijkt dat de verwerende partij bij het beoordelen van de verklaringen van de minderjarige in het kader van het onderzoek naar een duurzame oplossing geen rekening mag houden met het onderzoek reeds geleverd met betrekking tot dezelfde verklaringen door het CGVS. De Raad wijst er eveneens op dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat uit het loutere feit dat het CGVS oordeelde dat er geen sprake is van een gegronde vrees automatisch wordt afgeleid dat de duurzame oplossing niet in België kan zijn. Evenmin blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ervan uit is gegaan dat een gegronde vrees hetzelfde is als een duurzame oplossing. In de bestreden beslissing kan niet gelezen worden dat gezien het CGVS geen geloof hecht aan de verklaringen van de verzoekende partij hieruit voortvloeit dat er geen sprake kan zijn van een duurzame oplossing in België. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij betreffende de door haar aangehaalde problemen met haar vader en de conflictueuze relatie die aan de basis ligt van het vertrek en de aangehaalde onmogelijkheid van de moeder hen te beschermen, foutief op kennelijk onredelijke wijze heeft verwezen naar het veiligheidsaspect en de mogelijkheid beroep te doen op de hulp van de aanwezige instanties te plaatse, waarover uitgebreid werd gemotiveerd in de beslissing van het CGVS op 13 november 2018. Evenmin toont de verzoekende partij aan op welke wijze de motieven betreffende voormelde elementen zoals weergegeven in de beslissing van het CGVS de voorgestelde duurzame oplossing in het land van herkomst, niet zouden kunnen rechtvaardigen of met welke elementen bijkomstig of op een andere wijze rekening diende te worden gehouden bij het beoordelen van het veiligheidsaspect omwille van problemen met de vader en de aangehaalde onmogelijkheid van de moeder hen te beschermen, in het kader van een onderzoek naar een duurzame oplossing. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het

nemen van de bestreden beslissing, door het verwijzen naar de motieven betreffende het veiligheidsaspect en de mogelijkheid beroep te doen op de hulp van de aanwezige instanties ter plaatse, in de beslissing van het CGVS op 13 november 2018, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tewerk gegaan. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat er sprake is van vooringenomenheid.

Verzoekende partij betoogt dat in de beoordeling rekening werd gehouden met haar “*nakende meerderjarigheid*”. De nakende meerderjarigheid mag evenwel geen enkele rol spelen in de beoordeling van de beslissing als zij op het moment van haar aanvraag nog steeds minderjarig is.

Waar de verzoekende partij stelt dat het lijkt dat de verwerende partij heeft gewacht op de nakende meerderjarigheid en zij aldus kon stellen dat zij geen nood meer heeft aan een duurzame oplossing als minderjarige, beperkt zij zich tot een loutere bewering die geenszins steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er sprake is van het intentioneel uitstellen van een beslissing betreffende de duurzame oplossing voor de verzoekende partij gelet op de nakende meerderjarigheid. Voorts kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat het hier gaat om een bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen waarbij de nakende meerderjarigheid geen enkele rol mag spelen in de beoordeling als zij op het moment van de aanvraag nog minderjarig is. Immers kan uit artikel 61/14 van de vreemdelingenwet afgeleid worden dat een duurzame oplossing kan bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging, “*naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid*”, door de ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen of door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties. Hieruit blijkt dat de verwerende partij bij de overwegingen die geleid hebben tot het oordeel dat een duurzame oplossing mogelijk is in het land van herkomst, kon wijzen op de nakende meerderjarigheid en de inmiddels opgebouwde maturiteit.

Verder uit verzoekende partij kritiek op het feit dat zij en haar tweelingbroer niet door dezelfde attaché werden gehoord terwijl de bestreden beslissingen wel degelijk werden genomen door dezelfde attaché. Verzoekende partij heeft bezwaar tegen het feit dat zij niet gehoord werd door de persoon die uiteindelijk de bestreden beslissing heeft genomen.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan waarom uit het enkele feit dat het dossier van haar (en haar broer) werden behandeld door twee verschillende dossierbehandelaars en haar beslissing niet werd genomen door de persoon die haar gehoord heeft, zou blijken dat er sprake is van onzorgvuldig onderzoek. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de dossierbehandelaar die haar heeft gehoord en dat de dossierbehandelaar die de bestreden beslissing heeft genomen, niet op de hoogte was van alle onderzoeksdaten reeds gevoerd door de vermelde andere dossierbehandelaar of andere personen in haar dossier of dat zij bepaalde elementen niet in ogenschouw heeft genomen. Verzoekende partij gaat met haar kritiek voorbij aan het feit dat een schriftelijke neerslag van het verhoor werd gemaakt, waarvan kopie in de stukken van het administratief dossier, zodat de attaché die de beslissing heeft genomen wel degelijk rekening kon houden met alle afgelegde verklaringen. Bovendien blijkt uit de stukken dat de dossierbehandelaars onderling overleg hebben gepleegd in verband met de afgelegde verklaringen en de voorgelegde stukken.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als de schending van de artikelen 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt ook een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing deze dan schendt, uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

Verzoekende partij betoogt vervolgens dat onderwijs voor haar *de facto* ontoegankelijk is in het land van herkomst. In België daarentegen heeft zij wel toegang tot de school en spreekt zij ondertussen Nederlands en heeft zij een sociaal netwerk opgebouwd.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat niet blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen van deze aard geen voldoende bescherming en/of hulp en bijstand kunnen bieden. Verder werd er ook op gewezen dat geen enkele instantie of organisatie in het herkomstland vaststelde dat de verzoekende partij in haar belang dient te worden gescheiden van haar ouders of vader. Eveneens wordt in de bestreden beslissing gewezen op het verslag van de ambtenaar van de sociale overheidsdienst waaruit de aanwezigheid van diensten en organisaties waarop men beroep kan doen bij terugkeer, blijkt. Er wordt gemotiveerd dat er samenwerking is met de *“Eenheid voor de Bescherming van het Kind”* in de administratieve eenheid van Kashar indien de minderjarige terugkeert zodat hij gesteund wordt bij zijn inschrijving en bij het volgen van de school op elk moment en ook bij andere instellingen afhankelijk van zijn noden. Er werd aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheden voor de verzoekende partij, gelet op de aangebrachte problemen, op scholing. De verzoekende partij slaagt er niet in voormelde overwegingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Zij toont niet aan dat zij in voorkomend geval niet op nuttige wijze een beroep kan doen op de bevoegde instanties in haar herkomstland.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het onderzoek van de sociale overheidsdienst, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat indien de verzoekende partij zou terugkeren naar Albanië, de moeder van de verzoekende partij bereid is om haar op te vangen en daarna naar haar ouders zal sturen en dat zij zal zorgen dat de verzoekende partij naar school gaat.

Het staat in het verlengde van hetgeen voorafgaat dan ook niet vast dat het recht op onderwijs van de verzoekende partij in het herkomstland in het gedrang dreigt te komen omwille van de problemen met de vader.

Waar de verzoekende partij betreffende de opvoeding nog stelt dat het haar ouders zijn die haar moeten opvoeden doch dat uit haar verklaringen blijkt dat daar net het schoentje wringt, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat is gebleken dat de verzoekende partij er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing – waaruit blijkt dat een duurzame oplossing in het land van herkomst mogelijk is en het op zich nemen van de zorg en opvang de verantwoordelijkheid is van de moeder, wat ook mogelijk is gelet op de weergegeven elementen en desgevallend met de bijstand en hulp van familie en overheids- en andere instanties – te weerleggen of ontcrachten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan, door enkel opnieuw te verwijzen naar haar verklaringen afgelegd bij de verwerende partij in het kader van het onderzoek, dat de opvoeding door haar moeder niet mogelijk is. Ook hier kan de Raad er nog op wijzen dat uit het onderzoek van de sociale overheidsdienst blijkt dat indien de verzoekende partij zou terugkeren naar Albanië, de moeder van de verzoekende partij bereid is om haar en haar tweelingbroer op te vangen en daarna naar haar ouders zal sturen en dat zij zal zorgen dat de verzoekende partij naar school gaat. Een schending van artikel 14 van het Handvest wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 24 van het Handvest bepaalt dat de belangen van het kind de eerste overweging zijn bij alle handelingen betreffende kinderen en voorziet in een recht op de bescherming en de zorg die kinderen nodig hebben voor hun welzijn en in een recht op regelmatige, persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met de beide ouders, tenzij dit tegen hun belangen indruist.

De artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag luiden verder als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

en

"1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind."

De verzoekende partij stelt dat het hoger belang van het kind specifiek dient getoetst te worden en benadrukt dat de duurzame oplossing dient overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind hierbij dienen te worden gerespecteerd. Zij wijst erop dat om dit hoger belang te toetsen een 'best interest assessment' dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke richtlijnen dient op te volgen, dat zij verschillende elementen nagaat zoals de mening en identiteit van het kind, behoud van familiale banden, de zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, de kwetsbaarheid, het recht op gezondheid en het recht op onderwijs, dat blijkt dat de dienst MINTEH van de verwerende partij zich aan deze richtlijnen wenst te conformeren, dat voormelde dienst in de aanvraagformulieren vraagt om de 'best interest elements' te omschrijven, dat haar voogd dit aanvraagformulier die deze elementen bevat heeft ingevuld. De verzoekende partij meent dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent de afweging van de 'best interests' en het duurzaam voorstel niet afdoende zijn.

Uit voormeld betoog blijkt aldus dat de verzoekende partij erkent dat de verwerende partij in haar onderzoek rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten alsook dat er een afweging werd gemaakt van de 'best interests' waarbij een duurzame oplossing wordt voorgesteld, doch meent dat deze overwegingen in de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Zij meent dat uit de motivering niet blijkt dat een draagkrachtige en correcte afweging werd gemaakt, dat de motivering te vaag en niet pertinent is.

Op lezing van de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient evenwel te worden aangenomen dat de verwerende partij wel degelijk de duurzame oplossing heeft bepaald rekening houdende met de verschillende elementen zoals deze voorlagen en het hoger belang van het kind. Hij was van mening dat dit nog steeds in de eerste plaats bestaat in een hereniging met de gezinsleden en de ingeroepen elementen en voorliggende gegevens hieraan geen afbreuk kunnen doen. Er werd geoordeeld dat niet blijkt dat, wat de ingeroepen problemen met de vader betreft, de Albanese autoriteiten geen voldoende bescherming en/of hulp en bijstand kunnen bieden. Er werd hierbij ook op gewezen dat geen enkele instantie of organisatie in het herkomstland vaststelde dat de verzoekende partij in haar belang dient te worden gescheiden van haar ouders of vader. Eveneens werd gewezen op hulp en bijstand die kan geboden worden door andere diensten en organisaties. De verzoekende partij weerlegt deze motieven met haar betoog en het herhalen van de verklaringen van de voogd naar aanleiding van het invullen van het aanvraagformulier betreffende de 'best interests elements' niet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat deze motieven niet afdoende zouden zijn om de overwegingen betreffende het hoger belang van het kind te kennen. In het licht van de voormelde motieven blijkt niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland niet kan opgroeien in een voldoende stabiele leefomgeving, zij zich aldaar niet kan ontplooien en ontwikkelen en zij aldaar niet langer onderwijs kan volgen. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij reeds enige tijd in België verblijft, hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd, Nederlands spreekt en hier school volgt, doet ook geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de duurzame oplossing bestaat in een hereniging met de gezinsleden.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat bij het bepalen van de duurzame oplossing onvoldoende rekening is gehouden met het hoger belang van het kind.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekende partij geen schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 24 van het Handvest.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op de nakende meerderjarigheid en de inmiddels opgebouwde maturiteit - elementen die ondersteund worden door elementen in het administratief dossier waaruit aldus blijkt dat de verzoekende partij heden reeds alleen woont met haar tweelingbroer - en op het feit dat zij haar leven kan verderzetten alleen als zelfstandige jongvolwassene. Zoals verder blijkt uit bovenstaande uiteenzettingen slaagt de verzoekende partij er niet in deze pertinente overwegingen te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partij beroept zich ten slotte nog op een schending van de artikelen 6 en 7 van het Handvest. Zij toont echter geenszins aan dat haar recht op vrijheid en veiligheid van haar persoon in het gedrang dreigt te komen als gevolg van de bestreden beslissing. Zij duidt verder ook niet waarom haar recht op eerbiediging van het privé- en gezins- en familieleven wordt miskend. Elke concrete toelichting ontbreekt in dit verband, waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN